

ster, foreslaar, at i det væsentlige netop de Ændringer i Nationalbankens Oktroj, som den Gang var saa omdisputerede, skal være gældende i hele Oktrojens tilbageværende Periode. Om det nu netop er rigtigt saaledes at udstrække dem til 1938, er et Spørgsmaal for sig selv. Jeg vil først kunne komme ind paa dette til sidst, idet det nærmest maa være Resultatet af de øvrige Overvejelser, men ikke er noget principielt.

Det mest overraskende ved det ærede 7de Medlem for Aalborg Amts Taalmodighedsprøve — kan jeg vel nok kalde det — overfor dette Ting, 2 Dages, 4 Timers Taalmodighedsprøve ved Behandlingen af denne Sag, det mest overraskende, siger jeg, ved det ærede Medlems Indlæg i denne Sag har for mig været det, at man efter dette skulde tro, at Nationalbankens Stilling i Erhvervslivet eller til de øvrige Banker eller til Kurserne eller til Diskontoen o. s. v. nu først skulde fastlægges ved dette Lovforslag. Men i Virkeligheden drejer det hele sig jo om, hvorvidt og hvor længe en Række Lempelser i Nationalbankens Forhold til Seddeludstedelsen og andre dermed i Forbindelse staaende økonomiske Forhold skal forlænges eller ikke. Med noget, der enten var Koketteri eller en vis sygelig Følelse af Forfølgelse, som vi nu og da har kunnet mærke hos det ærede Medlem i den senere Tid her i Tinget, gentog det ærede Medlem, hvad han før har sagt, at der i Folket eller her i Tinget er Mangel paa Agtelse for teoretisk Viden, særlig økonomisk Viden. Det har ingen Rod i Virkeligheden. Forholdet er tværtimod det, at den danske Befolkning har stor, maaske undertiden for stor, Forhaandsagtelse for teoretisk Viden, ogsaa for økonomisk Viden, og det danske Folketing er en tro Afspejling heraf. Men der er ogsaa en sund og meget nyttig Opfattelse baade hos Menigmand og her i Tinget af, at Tid og Sted afgør, om det er berettiget eller uberettiget at fremkomme med lange teoretiske Udviklinger. Dette Ting har særlig en bestemt Fornemmelse af at være en politisk Forsamling og ikke en Foredragssal. Nej, den Belastning, som det ærede Medlem underkastede vor Taalmodighed, skal han ikke have Lov til at skyde over paa en Mangel paa Agtelse for teoretisk Viden. Hvis han spørger, hvor da det, han havde paa Hjerte, hører hen, hvor han skal faa det fremsat, kan man anvise ham 4 forskellige Arenaer, hvor der havde været naturlig Plads for det. En Del af det hørte ingen Steder

hen, fordi det var overfladiske og periferiske Betragtninger om Ting, som slet ikke ligger for. Men af det, som overhovedet hørte nogetsteds hen og vedrørte Nationalbanken, hører det, som var Kritik af Ledelsen, hen i Dagspressen eller den finansielle Ugepresse. Det, der angaar Nationalbankens Stilling i Erhvervslivet eller til de andre Banker, hører hen enten i den tekniske Presse eller i de Foreninger, som er stiftede til Foredrag og Diskussioner om sligt. Det, der vedrører Forholdet til Guldkursen, Arbejderbefolkningens Lønninger, disse Lønningers Forhold til de virkelige Værdier, der findes i Landene, hører hen til det Kateder, hvor det ærede Medlem er en højt skattet Professor. Og hvis han endelig vil spørge, hvor han da skal faa Lejlighed til at henvende sig til Bankkommissæren, er Svaret dette, at det kan han gøre enten ved en Forespørgsel eller ogsaa dér, hvor han heller ikke generer sig: ved første Behandling af Finansloven.

Naar alt dette tages bort og desuden de idelige Gentagelser — enten var det ærede Medlem indisponeret, hvad der kan hænde den bedste, eller ogsaa var han uforberedt —, bliver der tilbage et Indlæg vedrørende den Forlængelse af Lempelserne i Nationalbankens Oktroj, om hvilke her er Tale ved en første Behandling. Der var adskilligt i dette, som man enten kan give sin Tilslutning eller være uenig med, men havde han holdt sig dertil, var det blevet et almindeligt, ordnet Folketingsforedrag og ikke en uordentlig Kraftprøve, som medførte, at man omtrent hvert Kvarter gav sig til at høre efter, om det ærede Medlem talte endnu, og det skal ikke være tilladt det ærede Medlem at kaste det over paa Folketinget. Det er muligt, at det ikke er blevet sagt det ærede Medlem saa aabent før, men det er i alt Fald blevet tænkt af mange før, og jeg vil sige ham det roligt og objektivt og i mildere Form, end *han* er vant til at tiltale andre.

Men altsaa, naar vi gaar tilbage til Spørgsmaalet om, hvorvidt og hvor længe denne Oktroj bør forlænges — hvilket ikke er noget principielt Spørgsmaal —, saa maa Afvejelsen heraf begynde ved de principielle Spørgsmaal. Der ligger først det Spørgsmaal, hvorvidt det bør være Statskassen, der forvalter Seddeludstedelsen, og dér bekender jeg, at jeg ligesom i 1914—15 staaar paa det Standpunkt, at det ikke bør være Statskassen; Folkets Guldbeholdning bør ikke være Statens Kasse, og Statens